

[Tove Nielsen.]

skalaen er forenelig med den nye folkeskolelov, og at man henstillede til ministeren ikke at bruge sin bemyndigelse til at give meddelelse om en karakterskala, der er så lidt differentieret, at karaktergivning i realiteten bliver illusorisk.

Vi venter naturligvis nu meget spændt på ministerens meddelelse, men jeg kan allerede på nuværende tidspunkt på venstres vegne meddele — og det har jeg sagt tidligere — at en 4- eller 5-trins skala efter vores mening så afgjort ikke opfylder den vedtagne dagsorden.

Men indtil vi kender resultatet, må vi derfor som bemærkninger til vore ændringsforslag og som en slags definition på tilfredsstillende resultat meddele eller holde os til, at vi henstiller til ministeren, at der udfærdiges bestemmelse om mindstekrav for optagelse i 1. g svarende til nugældende bestemmelser.

Hvis ministeren skal drøfte karakterskalaen med undervisningsudvalget, forinden bemyndigelsen udnyttes, og det er jo lovet os i betænkningen, må vi sige i dag, at nu haster det altså meget, tiden er meget knap.

Ved første behandling pegede jeg på det urimelige i fritagelsesmulighederne for religion i gymnasiet og ønskede en ligestilling med HF. Derfor skal jeg da også udtrykke min glæde over, at det er lykkedes os ved ændringsforslag at få den samme fritagelsesmulighed på gymnasiet, som i dag gælder inden for HF.

5 partier her i folketinget har vendt sig imod den frie adgang til gymnasiet. At socialdemokratiet er for den frie adgang, ved vi jo ud fra det lovforslag, der ligger, men min forbavelse er unægtelig stor, når det drejer sig om, at også det radikale venstre skulle gå ind for den frie adgang.

Et mindretal, socialdemokratiet, det radikale venstre og SF, indstiller lovforslaget til vedtagelse med de af ministeren stillede ændringsforslag. Heri er vores ændringsforslag, der går imod den frie adgang, jo ikke medregnet. Jeg fristes til at sige, at den invitation, der udgik fra SF's landsmøde til de radikale, åbenbart øjeblikkelig i hvert fald på dette område er blevet særdeles vel modtaget.

Hvis — og det er der åbenbart noget der tyder på efter forhandlinger, der skulle have fundet sted — der bliver stemmelighed, står

vi altså uden noget virkeligt materiale, og det er klart, at så må der udvalgsarbejde til imellem anden og tredje behandling. Men indtil nu er der altså 5 partier, der har markeret sig med deres krav, og der er andre partier, som går imod disse krav. Der er ikke i betænkningen opstillet andre krav, så alternativet til de 5 partiers ændringsforslag er den frie adgang til gymnasiet. Det kan nok sætte visse tanker i gang hos nogle med hensyn til visse partiers stilling.

På venstres vegne skal jeg slutte med at anbefale, at man stemmer for samtlige ændringsforslag.

Eva Rothenborg (FP):

Udvalgsforhandlingerne om det foreliggende lovforslag om den frie adgang til gymnasiet har været langvarige og slidsomme, og resultatet, som en del af partierne er kommet frem til, beklages i en del partier, mens en del partier er tilfredse med det, fordi vi ikke ønsker en total enhedsskole.

Der er imidlertid et klart billede, der har tegnet sig i dette og i andre af den regn af forslag, som undervisningsministeren har øst ud over undervisningsudvalget i løbet af denne samling, og det er billedet af en hålløs trang til hos en undervisningsminister at demonstrere sin enorme dynamik med det resultat, at lovforslag og reformer er gået forud for den planlægning, som skulle være det nødvendige fundament for dem. Det er en tragedie, som gennem mange år har belastet vores undervisningssystem, tragedien, som jeg vil kalde trangten til rampelys og uviljen mod et langsomt, slidsomt planlægningsarbejde bag kulisserne, der senere danner grundlag for de nødvendige reformer, men som ikke giver den PR, som selve lovforslagene gør.

Undervisningsministeren hævdede, at lovforslaget om fri adgang til gymnasiet var en naturlig konsekvens af folkeskoleloven, hvorefter man altså ikke mere kan dumpe uanset standpunkt og kvalifikationer.

På den anden side af gymnasiet står så den allerede fra efteråret 1976 iværksatte adgangsbegrænsning til de videregående uddannelser. Det er denne inkonsekvens, som har tilskyndet en række partier til at stille et ændringsforslag, der går ud på ikke alene at bevare gymnasiet som indgangsporten til de højere uddannelser, men også at